

Nem a kifogott hal a legfontosabb

Imreh Szabolcs a Szegedi Egyetem diákja és oktatója is egyúttal. Amellett, hogy a többedik szakján (a doktori iskolában) végzi tanulmányait, és tanít a Gazdaságtudományi Karon, szabadidejében pecázik, nem is akárhogyan. Tudjuk, az előző két siker következményeként nagy esélye lett volna arra, hogy harmadszorra végképp elhódítsa a kupát...

– *Miért nem nevezted a versenyre?*

– Mert nem kívántam a szokásos, „Imreh családtól” eltérő csapatban elindulni. A testvérem Németországban van posztdoktori ösztöndíjjal, édesapám pedig hivatalból maradt távol.

– *Ha mégis indultál volna, érzésed szerint megint megnyerted volna a versenyt?*

– Ez egy nehéz kérdés. A Grósz János hasonló szintű profi válogatott versenyző most, mint én voltam tíz évvel ezelőtt. Ezért, valószínűleg legyőzött volna, illetve (nagy örömmel) legalább tíz igen jó horgászt láttam a versenyen.

– *Ez roppant sportszerű. A horgászok mind így viselkednek?*

– A jelentős részük szerencsére igen, sőt valószínűleg a tevékenység jellege miatt a horgászok közt átlagosan több „kellemes” ember van mit általában.

– *Az előbb említetted, hogy tíz jó versenyzőt is láttál? Ezt honnan lehet megállapítani?*

– A felszerelés is árulkodik, de meg lehet figyelni hogy ki mennyire gyakorlott a finom szereléses horgászatban.

– ???

– Bonyolult elmagyarázni: Látszik, hogyan fogja a botot, mennyire gyors, mennyire „kétkezes”, hogyan csalizik, és hogyan használja a mérítő szákot. Rengeteg ilyen jellemző dolgot tudnék még mondani – ez csak kis szelete az egésznek.

– *Tíz éve már nem versenyzel. Hol és mennyi ideig versenyeztél?*

– Hat éves koromtól, tizenhétéves koromig a Szegedi Hermann Ottó Horgászegyesület versenyzője voltam. Az országos versenyeken képviseltem Csongrád megyét, a nemzetközi versenyeken Magyarországot.

– *Melyik volt a legjobb eredményed?*

– A világbajnokságon horgásztam

egy-egy szektor négyest és ötöst. Ez annyit tesz, hogy a különböző országok képviselői közül, akik egy részen, egy szektorban versenyeznek, a világon a negyedik legjobb voltam. Emellett magyar bajnokságon második és harmadik.

– *Ezek után úgy gondolom, egy egyetemi megmérettetés neked nem kihívás.*

– Egy részről természetesen kihívás, de ennek a versenynek nem ez a lényege. Itt az együtt töltött közös horgászat, a közös kikapcsolódás, a fontos – véleményem szerint – végzettségre, nemre, korra, és minden egyébre való tekintet nélkül. Annak idején mikor kitárltuk a versenyt, pontosan ez is volt a célunk, ezért is próbálunk minden évben minél szélesebb kört megszólítani.

– *Most mintha a főszervező szólt volna belőled. Ahogy észreveszem, évről-évre egyre nagyobb a résztvevők száma. Meddig lehet ezt fokozni?*

– Bármeddig. A Matyi-éri pálya körülbelül 60-70 csapat befogadására alkalmas, remélem egy szép napon a Szegedi Tudományegyetem horgászó polgárai már nem fognak elférni.

– *Mi az oka a hölgyek kis számának?*

– Általában a nők számottevően kisebb százaléka horgászik, de inkább tőlük kellene megkérdezni.

– *Mit mondanál akkor, ha arra kérnél, hogy népszerűsítsd egy pár szóban a pecáztatást?*

– Kevés olyan megnyugtató egészséges és kellemes szabadidős tevékenységet tudok elképzelni mint a horgászat. És bármilyen furcsának tűnik, a horgászok egy jelentős részének nem a kifogott hal a legfontosabb hanem a madarak, a természet, a barátok, és minden egyéb, amit a horgászat adhat az embernek.

pál-máll

